

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **A. V.**
státní příslušník Ruská federace
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 25. 4. 2023, čj. MV-51634-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobce se na soud obrátil, neboť Ministerstvo vnitra zamítlo jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty a žalovaná s jejím posouzením souhlasila. Správní orgány byly přesvědčeny, že žalobce nedoložil ve stanovené lhůtě platný cestovní doklad.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalobce obecně namítá, že rozhodnutí žalované nesplňuje zákonné požadavky na odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná i ministerstvo nesprávně zjistily skutkový stav a nedostatečně naplnily zásadu, že veřejná správa je službou veřejnosti. Konkrétně pak formuloval dva žalobní body.
3. V prvním bodu žalobce namítá, že se žalovaná nesprávně vypořádala s jeho odvolací námitkou, že ministerstvo nerozhodlo o jeho návrhu na přerušení řízení. Žalovaná sice uvedla, že šlo o procesní pochybení, ale nepovažovala ho za tak zásadní, aby ovlivnilo zákonnost rozhodnutí. S tím žalobce nesouhlasí. Je přesvědčen, že v jeho případě bylo na místě řízení přerušit, neboť stále běželo řízení o jeho žádosti o vydání nového cestovního pasu. Dle žalobce jsou procesní chyby jedny z nejzásadnějších, neboť ovlivňují samotnou zákonnost a přezkoumatelnost řízení. Ministerstvu bylo známo, že žalobce podniká všechny možné kroky, aby si zajistil cestovní doklad, ale z důvodu arogance jeho ambasády to nebylo možné. Žalobce nemohl vycestovat do Ruska, neboť se obával mobilizace a perzekucí za jeho veřejné vystupování proti válce na Ukrajině.
4. V druhém žalobním bodu namítá žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tu spatřuje v tom, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) z 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-37, a z 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-34, z nichž citoval. Dále uvedl, že na území České republiky žije již od roku 2011, bere ji jako druhý domov a má zde veškeré zázemí, svoji práci i přátele. Plynně ovládá český jazyk, je trestně bezúhonný a do české společnosti se plně integroval. Zamítnutí jeho žádosti má katastrofický dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť musí opustit Českou republiku a jeho návrat nebude možný.
5. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

2. Vyjádření žalované

6. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhla, aby ji soud zamítl.
7. K žalobním bodům žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, kde se obdobnou žalobcovou argumentací zabývala. Doplnila, že nepřerušení řízení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobci byla poskytnuta lhůta přesahující jeden rok, která je více než dostatečná. Správní orgány mají povinnost rozhodovat věci bez zbytečných průtahů.
8. K námitce nepřiměřenosti uvedla, že bylo na žalobci, aby svá tvrzení podpořil důkazními návrhy a specifikoval okolnosti svého soukromého a rodinného života. Žalobce svá tvrzení dostatečně nespecifikoval. Žalovaná se otázkou přiměřenosti zabývala na základě informací, které od něj měla k dispozici, přičemž shledala, že rozhodnutí do žalobcovu života nepřiměřeně nezasahuje.

3. Posouzení věci soudem

9. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
10. Žalobce setrval na své argumentaci, na kterou odkázal. Shrnul skutkové okolnosti případu a zdůraznil, že mu ruské orgány opakovaně nevydaly cestovní doklad a celou věc oddalovaly. Žalobce proto žádal o přerušení řízení a prodloužení lhůty, čemuž správní orgány nevyhověly. Žalobcův případ přitom není ojedinělý. Řada ruských občanů zažívá

s ohledem na aktuální situaci v Rusku obdobné problémy, v důsledku kterých nemohou získat pobytový titul.

11. Žalovaná se na jednání nedostavila, svoji účast omluvila a požádala, aby soud jednal v její nepřítomnosti. Soud tak učinil postupem dle § 49 odst. 3 s. ř. s.
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
14. Žaloba není důvodná.
15. Žalobcovy obecné námitky, že správní orgány postupovaly nezákonně a v rozporu s § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nejsou projednatelnými žalobními body. Odkaz na zákonná ustanovení totiž nespojují s popisem skutkového děje či individualizací ve vztahu k žalobcovu případu (obdobně např. rozsudky NSS z 3. 2. 2016, čj. 1 Azs 240/2015-35, bod 28, a z 24. 2. 2023, čj. 3 As 312/2021-48, bod 18). Soud se proto dále zabýval žalobcovými projednatelnými námitkami.
16. Žalobce v prvním žalobním bodu namítá, že žalovaná nesprávně posoudila jeho odvolací argumentaci, jež se týkala nerozhodnutí o žalobcově návrhu na přerušení řízení.
17. Ze správního spisu plyne, že žalobce požádal o zaměstnaneckou kartu 16. 9. 2021. Z žádosti i přiložené kopie žalobcova cestovního dokladu plyne, že tento doklad pozbývá platnosti 4. 10. 2021. Ministerstvo nejprve 16. 9. 2021 vyzvalo žalobce k odstranění vad žádosti, neboť nedoložil doklad o zajištěném ubytování. Následně ho vyzvalo 10. 11. 2021 k odstranění vad žádosti, neboť jeho cestovní doklad již nebyl platný. K doložení platného dokladu stanovilo ministerstvo žalobci lhůtu 40 dnů. Žalobce požádal 23. 12. 2021 o prodloužení lhůty k doložení dokladu. V žádosti uvedl, že o nový doklad požádal již před delší dobou a velvyslanectví mu ho dosud nevydalo. Ministerstvo žalobci vyhovělo a usnesením z 29. 12. 2021 prodloužilo lhůtu o 60 dnů. Poté požádal žalobce s obdobným odůvodněním o prodloužení lhůty 7. 3. 2022 a 6. 5. 2022. Ministerstvo usnesením z 9. 5. 2022 lhůtu prodloužilo opět o 60 dnů. V odůvodnění usnesení uvedlo, že žalobci poskytlo nadstandardní lhůtu a případnou další žádost již nebude akceptovat. Žalobce poté 15. 7. 2022 opět požádal o prodloužení lhůty, přičemž text žádosti byl zcela shodný s žádostí z 9. 5. 2022. Ministerstvo na tuto žádost reagovalo přípisem z 21. 7. 2022, v němž žalobce informovalo, že lhůtu žalobci již neprodlouží. V návaznosti na tento přípis vyzvalo ministerstvo 21. 7. 2022 žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, což žalobce 6. 9. 2022 učinil. Poté žalobce 5. 10. 2022 navrhl přerušení řízení a požádal o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům. V žádosti uvedl, že nejprve sjednal termín na ruském konzulátu 14. 9. 2021, kde byl odkázán na ruské velvyslanectví. Tam musel nejprve požádat o potvrzení o ruském občanství a teprve poté požádat o cestovní doklad. Žalobce 17. 12. 2021 požádal o potvrzení o občanství, ale velvyslanectví mu ho doposud nevydalo. K žádosti přiložil ruský doklad o zaplacení 1 500 Kč ze 17. 12. 2021. Ministerstvo ve věci nečinilo další procesní úkony a 24. 11. 2022 žalobcovu žádost zamítlo. V odvolání žalobce mj. namítl, že ministerstvo mělo rozhodnout o jeho žádosti o přerušení řízení, což neučinilo.

18. Správní řád stanoví, že pokud žádost neobsahuje všechny náležitosti, správní orgány žadatele vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu lhůtu, přičemž *může* řízení přerušit [§ 45 odst. 2 a § 64 odst. 1 písm. a)]. V řízení o žádosti správní orgán řízení přeruší na požádání žadatele (§ 64 odst. 2). Ani z posledně uvedeného ustanovení však neplyne povinnost správního orgánu řízení přerušit vždy, když o to žadatel požádá (srov. rozsudky NSS z 25. 5. 2017, čj. 4 As 16/2017-45, bod 54, a z 15. 3. 2023, čj. 6 Azs 146/2022-30, bod 22).
19. Soud souhlasí s žalovanou, že ačkoliv ministerstvo mělo o žalobcově žádosti na přerušení řízení rozhodnout, nejedná se o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ministerstva. Z rozhodnutí ministerstva je jasné, že neshledalo důvod pro to, aby žalobci poskytlo delší lhůtu k odstranění vad jeho žádosti, a proto mu lhůtu neprodloužilo, ani řízení nepřerušilo. Žalobce se mýlí, když tvrdí, že procesní vady jsou obecně nejzávažnější a mají automaticky vliv na zákonnost rozhodnutí a celého procesu. Naopak – judikatura dlouhodobě zastává názor, že u vad řízení je třeba zkoumat, zda mají vliv na zákonnost rozhodnutí, nebo ne (za všechny srov. rozsudek NSS ze 7. 1. 2021, čj. 7 Afs 149/2020-33, bod 31 a judikatura tam citovaná). Ve vztahu k pobytovým věcem tento závěr výslovně potvrdil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku z 10. 1. 2018, čj. 15 A 104/2015-75 (bod 28 a násl.), a platí všeobecně napříč právními odvětvími (srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 29. 3. 2007, sp. zn. 26 Cdo 2584/2005).
20. Soud má též za to, že v žalobcově věci nebyl důvod řízení přerušit nebo mu poskytnout delší lhůtu k doložení cestovního dokladu. Ministerstvo žalobci lhůtu opakovaně prodloužilo a ve výsledku měl žalobce více než rok k odstranění vad své žádosti. Ministerstvo žalobce zároveň již v květnu 2022 poučilo, že k dalšímu prodloužení nepřistoupí, a o stejném postoji ho informovalo v červenci 2022. Postupovalo tak vůči žalobci transparentně a srozumitelně. Zároveň soud považuje za zásadní, že žalobce nad rámec dokladu o zaplacení 1 500 Kč v řízení nijak nedokládal svá tvrzení, kterými odůvodnil opakované návrhy na prodloužení lhůty a přerušení řízení. Ministerstvu nepředložil žádnou komunikaci s ruskými orgány ani žádost o vydání cestovního dokladů ze září 2021. Doklad o zaplacení žádná jeho tvrzení neprokazuje. Za takové situace postupovalo ministerstvo zcela správně a žalovaná řádně a v souladu se zákonem posoudila žalobcovu odvolací argumentaci. První žalobní bod proto není důvodný.
21. V druhém žalobním bodu žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Ani tato námitka není důvodná.
22. Nepřezkoumatelné je obecně takové správní rozhodnutí, které je nesrozumitelné, spočívá na nedostatku důvodů nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné. Nepřezkoumatelnost přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek NSS z 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
23. O žádný z uvedených případů se v případě napadeného rozhodnutí nejedná. Žalovaná se přiměřenosti zásahu věnovala na str. 5 napadeného rozhodnutí. Odkázala na rozhodnutí ministerstva a doplnila, že v posuzované věci převáží zájem státu na dodržování právních

předpisů. Její odůvodnění je srozumitelné a přezkoumatelné. Žalobce z judikatury NSS dovozuje závěr, že správní orgány měly při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova života proaktivně zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Tak tomu ale není. Žalovaná ve vyjádření k žalobě v tomto ohledu trefně odkázala na rozsudek NSS z 31. 3. 2021, čj. 8 Azs 196/2020-49, v němž NSS uvedl, že: „je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážít nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu“ (bod 16). Žalobce ohledně tvrzení o zásahu do svého soukromého a rodinného života jednak zůstal relativně obecný, jednak je ničím nedokládal. Nadále tak například není zřejmé, co žalobce považuje za zásah do svého rodinného života, když v žádosti o zaměstnaneckou kartu sám uvedl, že nemá ani manželku, ani děti.

4. Závěr a náklady řízení

24. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.